

Mười người trinh nữ (Mt 25:1-13)

*T*ruớc hết con xin cảm ơn cha Giuse Trần Đình Hòa, SB 70, cha xứ GX Hòa Thanh, Đá Bàn, đã ưu ái cho phép con dâng Thánh Lễ cầu hồn hôm qua và chia sẻ chút tâm tình hôm nay.

*“Đâu phải ngẫu nhiên
Mà tôi hiện hữu nơi này
Rồi biến đi trong nháy mắt.
Hôm qua tôi gặp anh
Chuyện vui buồn ngày xưa
Thương nhau là thế đó
Sáng nay anh qua đời
Đôi dòng lệ tuôn rơi.
Xin tiễn nhau lần cuối
Ra đi vào cõi vĩnh hằng
Mai này tôi cũng như anh
Hàn huyên chuyện ngày xanh.
Xin chào anh.”*
(2015)

Quý ông bà và anh chị em thân mến,
Những vần thơ trên dào dạt từ trong con tim của tác giả là người quá cố đang nằm trước mặt chúng ta đây, Phaolô Nguyễn Xuân Nhị, viết cách đây hai năm gửi cho một người bạn vừa ra đi. Bài thơ ngắn gọn, chở đầy tình người và hơn thế, mang một triết lý nhân sinh thật phủ phàng khi mà,

nói theo anh Phaolô, “*mai này tôi cũng như anh*”

Đối diện cái chết ai trong chúng ta không khỏi bùi ngùi, lo lắng và sợ hãi. Bùi ngùi vì “người thân đã ra đi rồi”. Lo lắng vì không biết linh hồn vừa mới qua đời sẽ đi về đâu. Sợ hãi vì “nay anh mai tôi” mà “mai là khi nào?”.

Thế nhưng Phaolô đã không để cho những cảm xúc đó làm chủ cuộc sống mình. Cách đây mấy tháng, một số đàn em đồng môn Tiểu chủng viện Sao Biển, Nha Trang ngày xưa đã ra thăm anh. Vẫn là con người “xuề xòa” với nụ cười chỉ còn “chiếc răng cửa cô đơn”, *như anh Nguyễn Đình Nghi, một cựu Sao Biển 67, đã viết*. Vẫn là anh Nhị bói từ những ngày bước chân vào tu học tại Thanh Hải năm 1958, vui tươi, hòa đồng với mọi người, nhất là với các lớp đàn em. Không ngạc nhiên gì khi anh được gọi một cách thân thương là anh Hai Nhị (dù là thứ Bảy trong gia đình, xin lỗi anh Hai Sanh nhé!): anh Hai vì lớp anh là lớp đầu tiên nhập học tại ngôi trường chủng viện lúc đó còn thơm mùi vôi. Và cũng là anh Hai vì cá nhân anh là “con chim đầu đàn” của các cựu chủng sinh Sao Biển, có mặt trên từng cây số với con ngựa sắt cà rịch, cà tàng xem ra còn nặng tuổi đời hơn anh và lúc nào cũng vậy, cho dù chưa đến hẹn anh cũng lại lên: từ đồi dương Bình Tuy đến Phan Thiết nước mắt cá cơm đến gió như Phan(g), nóng như Rang vùng Ninh Thuận, nói chi đến Nha Trang thơ mộng với Bãi Dương mà nơi anh Hai đã hơn một lần nhảy xuống làn nước xanh sau những giờ tu học mệt nhoài. Chắc chắn, trong những lúc dọc đường gió bụi, anh đã không ít lần nhắm đi nhắm lại câu hát trong bài *Mưa Hồng* của TCS: “*Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ*”

Anh Hai Nhị vẫn lạc quan, vẫn vui trong tình Chúa, tình người, tình anh em cho dù phải chịu cảnh gà trống nuôi con hơn một phần tư thế kỷ sau khi người vợ hiền ra đi, cho dù, như Nguyễn Bình Khiêm đã than thở, *“thế gian biến đổi vũng nên đồi, mặn lạt chua cay lẫn ngọt bùi”*

Kính thưa quý ông bà và anh chị em,

Bí quyết gì đã giúp cho Phaolô luôn “dui”, luôn “hè hè” như thế? Cái bí quyết này người Công Giáo hầu như ai cũng có nhưng cách sử dụng khác nhau. Đó chính là bí quyết trọn vẹn tín thác trong tay Mẹ Maria. Phải, Phaolô có một lòng kính yêu đặc biệt Mẹ Sao Biển, bốn mạng của trường cũ ngày xưa, khi anh trút hết bầu tâm sự cho Mẹ qua những vần thơ cuối cùng của cuộc đời sau 72 năm làm con Chúa, con Mẹ:

“Hôm nay

Sinh nhật Mẹ

Chúng con về

Dâng lên Mẹ

Nỗi buồn vui

Cuộc đời.

Xin Mẹ

Luôn giữ gìn

Chúng con

Dân Sao Biển” (ngày 8 tháng 9/2017)

Và như đã nói trên, anh không quản ngại đường xa, phương tiện nghèo nàn để đến với các anh em Sao Biển và nhất là, cũng trên chiếc xe máy “lởm chởm như hai hàm răng” của anh và sẵn sàng “nằm vạ” trên đường bất cứ lúc

nào, anh đã trọn vẹn chuyển hành hương vào thăm Mẹ Tà Pao nơi vùng núi xa xôi hiểm trở của quận Tánh Linh, cách giáo xứ Hòa Thanh này khoảng hơn 350 cây số.

Có thể nói theo bài Tin Mừng hôm nay, Phaolô Nguyễn Xuân Nhị là người trinh nữ, hay ở đây là người khách mời khôn ngoan, đã luôn mang đèn đầy dầu trong tay để luôn sẵn sàng diện đối diện với chàng rể là Chúa Kitô.

Mà, kính thưa quý vị, không chỉ có một loại dầu quan trọng là dầu Đức Tin mà Phaolô lãnh nhận cách đây 72 năm: Tin vào Đức Kitô là Đấng đã xuống thế, đã chết và đã sống lại như một bảo chứng cho sự sống lại ngày sau của chúng ta. Hành trang dự tiệc Nước Trời của Phaolô có một lô dầu y chang như bà bán dầu thập cẩm dưới chợ Ninh Hòa, cạnh sông Dinh, xứ Gò Muồng, quê cha đất tổ của anh: nào là dầu lạc quan luôn hễ hễ với mọi người, nào là dầu không bắt lỗi kẻ khác, dầu khiêm tốn không lên mặt đàn anh với người lớp dưới, dầu bác ái với tha nhân, dầu dẫn thân trong cương vị là hội trưởng của hội trợ táng, lo cho người đã nằm xuống như anh bây giờ. Dầu lo chu toàn bốn phận làm chồng khi người bạn đời còn sống, bốn phận làm cha, làm ông trước sau như một, không một lời thở than. Còn một loại dầu nữa là dầu đấng trí, không nhớ ai đã nhạo báng, nhạo cười mình.

Chắc là khi bước vào cửa Thiên Đàng, thánh Phêrô sẽ kiểm tra lý lịch và hỏi anh: *Tên thánh là gì?* Dạ, Phaolô. *Tên thật là gì?* Dạ, Nguyễn Xuân Nhị. *Sao không thấy tên?* Dạ, nhờ thánh cả coi giùm thêm: Phaolô Nguyễn Xuân Nhị, tự là Nhị Bói. *À, có đây rồi! Đô đi!* Không biết tại sao anh có cái hỗn danh đó nhưng kệ, tên gì cũng được “miễn(g) dui dẻ

là được rầu!”

Và còn nhiều loại dầu khác nữa mà nếu kể cho hết thì chắc là đến trưa!

Chỉ biết là tiền sảnh đưa vào tiệc cưới Thiên Đàng đã mở rộng cửa để đón anh, đón người con yêu của Thiên Chúa từ nhân luôn sẵn sàng để nói tiếng Xin Vâng như Mẹ.

Hôm nay, Phaolô hiện diện trong ngôi thánh đường thân yêu này, để cùng với chúng ta, dâng Thánh Lễ cuối cùng trước khi ra đi. Chúng ta hãy cảm tạ Chúa vì món quà “*Phaolô Nguyễn Xuân Nhị*” mà Chúa ban tặng trong tư cách là một người cha, một người ông, một người bà con, một người đàn anh, một người giáo hữu, một người bạn trong cuộc sống của chúng ta.

Nhân tiện đây, cũng xin mạn phép thay mặt cho Phaolô cúi đầu chuyển lời xin lỗi của anh đến tất cả mọi người có mặt hay vắng mặt vì những món nợ ân tình mà Phaolô đã không kịp đền bù khi còn sống hầu anh được thanh thoát ra đi. Và trước linh cửu của anh, chúng ta hãy thầm hứa sẽ tiếp tục cầu nguyện cho anh, cho con cháu anh còn ở lại và xin anh cũng cầu bầu cùng Chúa cho chúng ta.

Và xin phép anh chị em cho tôi được thay mặt anh em Cựu Sao Biển, mượn lời của anh Nguyễn Đình Nghi, một cựu Sao Biển, trình với anh Phaolô Nguyễn Xuân Nhị một điều:

“Y học ngày nay tiến bộ muốn cho con người cái gì cũng được, miễn là đồ phụ tùng của người chết còn tốt để ghép cho người sống những bộ phận mà người sống cần như tim, gan, ruột, pèò thì anh em cựu Sao Biển cần anh Hai hiến lại cái tinh thần lạc quan và bao đức tính tốt của anh Hai để anh em tiếp tục sống hê hê. Chắc anh Hai không bủn

xin. Em đăng kí trước rồi đó...”

Thay lời kết, xin được thay anh đọc lên một vài vần thơ dâng lên Mẹ Sao Biển thân yêu anh viết cách đây 2 năm:

*“Xin thưa với Mẹ
Rằng chúng con đây,
Đứa bên này, đứa ở bên Tây,
Gặp nhau thật là khó
Chỉ nói dóc qua i-mây
Bao nhiêu năm qua rồi
Anh em con, đứa ra đi, người ở lại
Vui buồn cuộc sống
Kết cuộc rồi ai cũng trắng tay
Xin thưa với Mẹ
Chúng con đây tuổi đời đã cao
Bảy mươi rồi, ai đâu không chết.
Nhớ ngày xưa, tuổi còn thơ
Con người Mẹ luôn che chở,
Để rồi sống đến hôm nay
Và bỗng nhớ
Mẹ vẫn luôn đây
Bên chúng con
Sao Biển Mẹ ơi.”*

Amen.

Linh Mục Phêrô Nguyễn Quang Vinh, SB61